

Nàufrag

Em feia mal tot el cos i estava molt cansat, no recordava res, ni tant sols com havia arribat a aquesta kafkiana situació. Potser m'havia donat un cop al cap al caure a l'aigua, no ho sé del cert, però el primer i únic que retinc a la memòria és l'instin primitiu de supervivència a l'emergir cap a la superfície, i d'inspirar una gran quantitat d'aire tot just abans que els pulmons s'omplissin de líquid. Però, com havia arribat fins aquí? Què havia passat? Res, no recordava res, ni tant sols qui era jo.

El temps s'anava diluint davant meu com un rellotge de sorra, lent però impecable. Vaig perdre tota noció del mateix entre la desesperació i el cansament. Amb prou feines tenia força per surar i els músculs se'm començaven a agarrar. Moriria sense poder recordar qui era jo.

Vaig plorar i cridar, però no em va servir de res, mica en mica vaig superar l'estat de pànic però el pitjor de tot era que no comprenia en absolut el que em succeïa. Semblava tot tant irreal, tot menys que em trobava sol, dins la immensitat de l'oceà i a punt de ofegar-me.

Vaig posar-me boca a munt, intentant gastar el mínim d'energia i vaig tancar els ulls intentant reconstruir el meu passat. Al cap d'una estona vaig començar a albirar una mica de claredat pel laberint del meu pensament. Començava a percebre un joc d'imatges difuminades que s'anaven aclarint poc a poc. El primer que vaig distingir va ser una finestra, sí, això mateix, una finestra i llum, molta claredat. El meu nas enganxat a una finestra veient passar el fred hivern. Vianants caminant pel carrer embolcallats amb les seves

bufandes, guants i abrics, amb el nas vermellós pel fred i l'evaporació del seu respirar seguint-los impecablement. Els arbres despulats de tot color i les basses gelades conferien una postal genuïnament hivernal. Llavors, de cop i volta, el següent que em ve a la memòria és una sensació de fred i vent que em colpeja el rostre, i surto precipitadament de la casa.

Com si hagués escapat d'algun perill. Però, de què? De qui?

Poc a poc el record obre pas a la sensació d'un fred insuportable. El vent gèlid abraçava tot el meu cos, com una amant rebutjada i que no pots treure't de sobre. S'enganxava a mi una capa de gel que no em podia treure. Vaig deambular pels carrers sense que ningú em fes cas, sortejant vianants, faroles i papereres en forma d'ou. Papereres en forma d'ou? Potser ja delirava, i això volia dir, que s'acostava la meva fi.

Filava aquests exigus records, records que em portaven per llocs desconeguts e incomprensibles, era com un ser invisible que sortejava obstacles, zigzaguejant entre la multitud, fins que mig ensopgant entro en una cafeteria. Vagament la recordo lluminosa i càlida alhora. Amb un gran mural de pagesos que decorava tot un lateral. El sostre era altíssim, i ..., de nou, la memòria em traïx, a partir d'aquí, el negre més absolut. Cap relació amb la situació desesperada en que em trobava. Però mentre els meus pensaments anaven inundant tots els meus sentits una veu greu va ressonar per tot el local:

- Cambrer!!, porti'm un altre cafè, que en aquest hi ha una mosca!!

Deu meu, ara ja recordo qui soc.

BAR LA PISCINA

PEP Y JUAN I

27/09/2008

C/TRAVESERA DE LAS ESPLANES Nº 7
TLFN: 937652259
PALAFOLLS

VALLPLANA

Allotjaments rurals independents

Camí de Vallplana, 32
08389 PALAFOLLS (Barcelona)
Tel. 690 399 334
<http://www.vallplana.com>
e-mail: samui@tiscali.es